

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ΄ ΛΟΥΚΑ (ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ) (Λουκ. ιε΄ 11 - 32)
12 Φεβρουαρίου 2017

Άκούσαμε, αδελφοί μου, την περασμένη Κυριακή για την ταπεινή προσευχή, ή οποία σε συνδυασμό με την επίγνωση της αμαρτίας, θέτει τον άνθρωπο στη διαδικασία της μετάνοιας και στο να εμπιστεύεται την ζωή του στο Θεό.

Σήμερα ή παραβολή του άσωτου υιού μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε συνειδητοποιούμε αυτή την μεγάλη αλήθεια.

Η κακοπάθεια του άσωτου υιού και ή νοσταλγία της πατρικής έστίας, σε συνδυασμό με τη βέβαιη πίστη, ότι ο πατέρας έπειδή ακόμη τον αγαπά, θα τον συγχωρήσει και θα τον δεχθεί, ανοίγουν τα μάτια της ψυχής του και αίσθάνεται, πως ο δρόμος της έπιστροφής είναι πλέον ο μόνος δρόμος της ζωής του. Η απόφαση λοιπόν και ή πραγμάτωση της έπιστροφής του ονομάζεται μετάνοια.

Η Μετάνοια πάντοτε όριοθετεί τη σχέση των ανθρώπων προς τον Θεό. Για τον λόγο αυτό ή αναγκαιότητα της μετανοίας αποτελεί πάντοτε τον σκοπό του κηρύγματος της Έκκλησίας. Η μετάνοια είναι ο τρόπος για να ανακαινίζει ο Χριστιανός την ψυχή του και να την καθαρίζει από τις αμαρτίες, που διαπράχθηκαν μετά το βάπτισμα γι' αυτό ονομάζεται και «δεύτερο βάπτισμα». Η μετάνοια διαφυλάσσει και διατηρεί τον άνθρωπο έλεύθερο από την δουλεία της αμαρτίας και του διαβόλου. Για τον λόγο αυτό αφορά όλους τους ανθρώπους, ανεξαρτήτως άξιωματων ή θέσεων, εκκλησιαστικών ή κοινωνικών.

Η μετάνοια, στην οποία μας καλεί ή Έκκλησία, δεν είναι μια ψυχαναγκαστική λειτουργία. Δεν είναι ένα σύνολο κανόνων ήθικης και τιμωρίας. Η μετάνοια είναι το δικαίωμα στην αληθινή ζωή, όπως το προσφέρει ο Θεός στον άνθρωπο, καθώς τον καλεί να έπιστρέψει από την αμαρτία και να Τον συναντήσει μέσα από τη ζωή της Έκκλησίας και κυρίως μέσα από το μυστήριο της Μετανοίας.

Το μυστήριο της μετανοίας, όπως και τα άλλα μυστήρια διενεργείται από τον ίδιο τον Χριστό, δια της Ίερωσύνης, που εμπιστεύεται στους Έπισκόπους και δι' εκείνων στους Ίερείς. Απο κοινού οι άγιοι Πατέρες θεωρούν ότι ή απελευθέρωση των ψυχών από το δεσμωτήριο του διαβόλου δια του μυστηρίου της μετανοίας είναι από τα κυριότερα έργα

τοῦ Ἱερέως.

Ἐκεῖ ὁ πιστὸς ἀνοίγει τὴν καρδιά του, ὄχι στὸν ἐξομολόγο, ἀλλὰ στὸν ἴδιο τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀοράτως Παρῶν. Ὁ Χριστὸς ἀναδέχεται τὴν ἐξομολόγησι τοῦ πιστοῦ, ὅπως ἀκριβῶς συνέβαινε κι ὅταν κάθε ἀμαρτωλὸς τὸν συναντοῦσε. Ἡ εὐχή, ποὺ διαβάζεται στὴ συνέχεια ἀπὸ τὸν Ἐξομολόγο, ποὺ ἔχει τὸ χέρι του πάνω στὸ κεφάλι τοῦ ἐξομολογουμένου ἀποτελεῖ τὸ ἀπὸ σημεῖο τῆς παρουσίας τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τοῦτο συνεπάγεται τὴν ἄφεσι τῶν ἀμαρτιῶν καὶ τὴν ἀναγέννησι τοῦ ἀνθρώπου, κάτι ποὺ ἐπιβεβαιώνεται πανηγυρικὰ μὲ τὴ θεία Κοινωνία, καθὼς ὅταν μεταλαμβάνουμε τῶν ἀχράντων Μυστηρίων ἀκοῦμε τὸν Ἱερέα νὰ λέει: «...εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον».

Ἡ ἀληθὴς μετάνοια ὅμως γιὰ νὰ καρποφορήσει χρειάζεται τὴν συνέργεια τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς νηστείας, τῆς προσευχῆς καὶ γενικῶς τῆς προσπάθειας νὰ ζεῖ ὁ Χριστιανὸς σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ πιστὸς Χριστιανὸς δὲν πρέπει νὰ στηρίζεται στὸν ἑαυτό του καὶ νὰ ἀναβάλλει τὴν μετάνοιά του, οὔτε νὰ περιμένει νὰ ἀρρωστήσει ἢ νὰ γηράσει γιὰ νὰ ἐξομολογηθεῖ. Ὅπως δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἀπελπίζεται ἐξαιτίας τῶν ἀμαρτιῶν του!

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει χαρακτηριστικὰ, ὅτι ὅσο μεγάλη κι ἂν εἶναι ἡ ἀμαρτία τοῦ ἀνθρώπου, πάντως εἶναι μικρότερη ἀπὸ τὴν φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ καὶ χάνεται μέσα σ'αὐτήν, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει μὲ τὴ σπιθα τῆς φωτιᾶς, ποὺ χάνεται μέσα στὸ πέλαγος τῆς θάλασσας. Καὶ σκεφθεῖτε συνεχίζει, πὼς τὸ πέλαγος ὅσο μεγάλο κι ἂν εἶναι μετριέται, ἐνῶ ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπεριόριστη. Γι' αὐτό, ὅσο ζοῦμε πάνω στὴ γῆ ἔχουμε τὴν δυνατότητα τῆς μετανοίας.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας πέρα ἀπὸ τοὺς λόγους καὶ τὶς συμβουλὲς χειραγωγεῖ τὶς ψυχὲς στὴν μετάνοια μέσα καὶ ἀπὸ τὴν λατρευτικὴ τῆς ζωῆ. Ἡ Κυριακὴ προσευχὴ «Πάτερ ἡμῶν...» ζητεῖ τὴν ἄφεσι καὶ τῶν δικῶν μας ἀμαρτιῶν, ἀνάλογα μὲ τὸ κατὰ πόσο συγχωροῦμε κι ἐμεῖς τοὺς ἄλλους. Ὁ Πεντηκοστὸς ψαλμὸς τοῦ Δαυὶδ «Ἐλέησόν με ὁ Θεός...» δὲν ἀπουσιάζει σχεδὸν ἀπὸ καμμία μικρότερη ἢ μεγαλύτερη ἀκολουθία. Οἱ πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἁγίων εὐρίσκονται συνεχῶς στὰ χεῖλη τῶν πιστῶν, μὲ σκοπὸ νὰ γίνουν καὶ τῆς καρδιᾶς τους ἡ φωνή, ἡ ἀπαραίτητη συνοδεία τῆς ἱκετήριας κραυγῆς «Κύριε ἐλέησον», μὲ τὴν ὁποῖαν κατὰ συρροὴν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἐκλιπαρεῖ γιὰ τὸ μέγα καὶ θεῖο ἔλεος.

Ὁ Χριστὸς μὲ τὴ σταυρικὴ του θυσία μᾶς ξεχρέωσε μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἀμαρτιῶν μας καὶ ἄνοιξε τὸν Παράδεισο στὸν ὁποῖον πρῶτος εἰσῆλθε ἕνας Ληστής, ὁ ὁποῖος ἐξομολογήθηκε πάνω στὸ σταυρὸ του, ζήτησε καὶ ἔλαβε τὸ θεῖο ἔλεος.

Ἄς προβληματισθοῦμε λοιπόν, ποιὸς εἶναι ἀλήθεια αὐτός, ποὺ ἂν τοῦ χάριζαν τὸ χρέος ἢ τὴν ὀφειλή του, δὲν θὰ ἔτρεχε νὰ ἀποδεχθεῖ τὴν δωρεὰ καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν δωρητή.

Ἄς σκεφθοῦμε τέλος ὅτι ὁ ἱερός Εὐαγγελιστὴς χρησιμοποίησε τὴν ἔκφραση «ἀναστὰς πορεύσομαι», γιὰ νὰ δείξει πὼς ἡ μετάνοια δὲν εἶναι μιὰ ἀπλὴ πορεία ἐπιστροφῆς, ἀλλὰ ἀνάσταση, νίκη τῆς ἀληθινῆς ζωῆς πάνω στὴν ἁμαρτία καὶ στὸν θάνατο. Εἶναι τὸ δῶρο τοῦ Χριστοῦ πρὸς ὅλους μας τὸ πολύτιμο καὶ ἀνεκτίμητο.

[dkpdf-button]